

Milí přátelé, bratři a sestry,

ne celé dva měsíce před Velikonoce ožívají texty evangelia, kdy Pán Ježíš začíná učedníkům ukazovat cestu směrem ke Golgotskému kříži. **A začal učedníky učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.** Četli jsme, že s učedníky **o tom mluvil otevřeně. Ovšem Petr si Pána Ježíše vzal stranou a začal ho kárat.**

Co Petr Pánu Ježíši říkal? Co si můžeme představit pod slovem, že ho káral? Když jako rodiče káráme, nebo napomínáme děti v rámci výchovy, tak nám to přijde správné a opodstatněné. Někdy ale napomínáme i dospělého, když se chová nějak nevybíravě. Napomenutím jej chceme umravnit, varovat před následky jeho chování, uklidnit ho a nasměrovat správným směrem. Kárat ovšem autoritu? Kárat svého Učitele? Kárají snad děti ve škole učitele? A je správné, když malé děti kárají své rodiče? Neříkám, že jsou nehodní rodičové, kteří by si to nezasloužili. Jak to ovšem vypadá a dopadá, když děti určují rodičům, co mají dělat? Nedopusťme, aby si nás děti omotávaly kolem prstu. Ale vraťme se k Petrovi.

Pán Ježíš se ptá učedníků: **„Za koho mě pokládáte?“** A Petr se chopí odpovědi a řekne: **„Ty jsi Mesiáš.“** Podle Matoušova evangelia ještě dodává: **„Syn Boha živého.“** V té chvíli vlastně uzná Jeho božskou autoritu nad svým životem. Ty jsi ten, kterého si vážím, kterého ctím a kterého chci následovat. Můj Učitel, můj Spasitel, má autorita, můj Pán. Jenže když vzápětí Ježíš mluví o utrpení golgotského kříže, tak v té chvíli jakoby chtěl Petr Pána Ježíše směřovat jinam. Jakoby chtěl on sám určovat Jeho cestu. Jako dítě těm rodičům. V Matoušově evangeliu je Petrovo kárání přímo zmíněno: **„Bud' toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!“** Takové utrpení, to přece nejde, to nemůže být cesta pro tebe. Řekneme si, co špatného zde Petr řekl? Vždyť to se svým Pánem myslí dobře. Vždyť Mu tím chce říci, že Ho má rád, že Ho chce chránit a nechce, aby se mu něco zlého stalo. Tak to přece má být. Nikomu přece nechceme ani my přát něco zlého, nebo snad ano? Jenže Pán Ježíš není jen nějaký hodný a dobrosrdečný kníže-pán, za něhož se budou snižovat daně, a všem se bude dobře dařit. Pán Ježíš přichází do světa, jehož stav je velmi vážný. Přichází s posláním svého Nebeského Otce, aby nás všechny vykoupil z hříchu a ze smrti. Jeho úkolem není zbavit Izrael z okupační nadvlády římské říše. Jeho úkol je ještě mnohem těžší. Vykoupit tebe a mne z otroctví hříchu, z nadvlády ďáblů a vyrvat nás ze spárů věčné smrti. A k tomu je potřeba přinést obět' nejvyšší. Položit svůj život za všechny lidi, za tebe i za mne.

Budou ovšem, milí přátelé, zachráněni skutečně všichni? **Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy.** Tak to čteme v 1. listu Timoteovi. V Písmu ale také čteme na mnoha místech, že ke spasení je potřeba víry v Pána Ježíše. Přijmout Ho a uznat jako Pána a Spasitele nad svým životem. Ne všichni jsou tedy zachráněni. Pán Ježíš se ptá už tehdy učedníků: **„Za koho mě lidé pokládají?“** **A oni odpoví: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a někteří za jednoho z proroků.“** Různé náboženské a duchovní proudy v tomto světě považují Ježíše za jednu z možných cest ke spáse. Mnozí lidé si z Ježíše vezmou jenom něco a přitom se otevírají duchovnu, které ačkoliv vypadá dobře, tak je démonické a ďábelské. Mnozí se tak zamotávají do ďábelských lží a míjejí cestu spásy! Velmi tedy záleží na tom, za koho pokládá člověk Pána Ježíše. A když Ho nemá vůbec za nic a duchovní svět ho nezajímá? V Janově evangeliu říká Pán Ježíš: **Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává.“** To jsou biblické pravdy, které nám pomáhají se orientovat na cestě ke spáse.

Nicméně Petra osvítilo. Především vyzná: **„Ty jsi Mesiáš.“** A podle Matoušova evangelia za to sklídlil od Ježíše pochvalu: **„Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.** Nevíme, nakolik tato pochvala Petra povzbudila, nebo spíše podnítila k tomu, aby vzápětí si vzal Pána Ježíše stranou a začal Ho kárat. Pravdou ovšem je, že Bohem nelze manipulovat. A je nesmyslné a bláhové Bohu určovat, jak by to mělo být. A přesto to my lidé mnohdy děláme. Kritizujeme Boha za mnohé věci. Jedno si ale u toho neuvědomujeme. Je slepou cestou Bohu určovat, co má dělat a je slepou cestou snažit se jít vlastní cestou a myslet si, že tomu rozumím lépe, než Bůh. Je to cesta do pekla, cesta ďábelská, když se člověk povyšuje nad Boha a odmítá Jeho pravdy, protože má na všechno prostě svůj názor. Názory samozřejmě ve svobodné společnosti můžeme mít různé a můžeme je projevat. Nicméně na Petrově příkladu si můžeme uvědomit, jestli je naše smýšlení z Boha, anebo z člověka. **Ježíš se po Petrově kárání obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“** Jak veliký kontrast světla a tmy v jediném člověku a v jediném

okamžiku! Blaze tobě, Petře, to byla super myšlenka, to bylo z Ducha svatého! Jak jsi požehnaný bratr. Jenže vzápětí slyší, to co jsi teď plácnul, to bylo doslova démonické. Velký blud. To nebylo z Boha, to byl tvůj názor. Sice to tak cítíš, ale příště se zamysli, než plácneš něco hloupého.

Jak jsme, bratři a sestry, Petrovi někdy podobní? Někdy jsme duchovní až předuchovnělí a z toho tak tělesní. Někdy se ptáme na Boží vůli až úzkostlivě a někdy si stejně uděláme podle svého, protože přece na to máme svůj názor. Co na tom, že nás Bible před něčím varuje, uděláme si podle svého přesvědčení. Jsme tedy opravdovými následovníky Pána Ježíše, anebo si chceme žít své křesťanství odsud posud? Když se někteří křesťané věnují věrně a pravidelně své službě, když slouží a s láskou se obětují, anebo když prostě chodí jen pravidelně do shromáždění, tak někdy slýchávají od jiných, že jsou fanatici. Že to berou příliš vážně. A jak to máme my? Bereme vážně každé Ježíšovo slovo, anebo některá bereme s rezervou a už se nám nelíbí? Odmítáme je, anebo se dokonce nad Kristova slova stavíme? A co právě slovo o následování i tam, kde nám to není pohodlné? Když Pán Ježíš Petra pokárá, tak pronese k celému zástupu, tedy ke všem i k nám: **„Kdo chce jít se mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“** Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já sám mám někdy tendenci tuto výzvu k následování rozmělnovat. Často to přece říkáme, že musíme ten svůj kříž donést až do konce. A myslíme tím tu svou těžkost, svou nemoc, své trápení. Jistě to tak je a může nás právě toto slovo Pána Ježíše posílit a povzbudit. Zvláště když si uvědomíme, jak těžká byla Jeho cesta. Nicméně následující Ježíšova slova výzvě k následování dávají ještě jiný rozměr. **Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.** Jak tomu správně rozumět? Mám se snad nechat ukřižovat jako Pán Ježíš? Mám snad jít do země, kde jsou křesťané pronásledováni a mučeni? Mám se snad stát mučedníkem a bezhlavě se vrhat do nebezpečí? Ten, kdo v takovém nebezpečí je a kdo nasazuje svůj život pro Boží království a pro spásu duší, ten má před Bohem velkou cenu. **Položit život za druhé, to má zvláštní cenu před Bohem,** tak to čteme v Písmu. Nicméně ve spojitosti s dalšími Ježíšovými slovy lépe pochopíme, co znamená ztratit svůj život pro Pána a tak si ho zachránit. Pán se tam ptá: **„Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“** Následovat Pána Ježíše tedy znamená nenásledovat lákadla tohoto světa. Ukřižovat vášně a touhy, které mne vzdalují od Boha. Svět nabízí mnoho rozkoší. Peníze, slávu, kariéru, užít si, co to jen jde. Vytrískat ze světa, co jen nabízí. Pán Ježíš nás ale varuje před takovým životním stylem. Když totiž celý svůj život podřídíme našim světským tužbám a vášním, vzdálí nás to od Boha. Je zde varování, že takto **můžeme dokonce ztratit svůj život.** A mnozí křesťané se takto ztratili ve světě a Boha již neznají. Proto Pán Ježíš nabízí lepší cestu. Pravou cestu ke skutečnému životu tak nenalezneme ve světě, nýbrž v následování Pána Ježíše. V tom, že nebudeme již chtít svůj život žít sami pro sebe, ale pro Boha a Jeho království. V tom, že budeme chtít být jeho služebníci, kterým bude záležet na tom, co po nich Bůh chce. A co po nás Bůh chce? Máme se stát služebníky Božího království na zemi, máme se stát modlitebníky, misionáři, hudebníky a zpěváky k Boží chvále, máme být správci Božího království na zemi, pečovat jeden o druhého, pomáhat potřebným. Dílo Boží nám má ležet na srdci a má se projevovat radostnou ochotou a skutky lásky. A naše **smýšlení?** Náš postoj? Ten se vždycky odvíjí od toho, co je pro nás nejdůležitější. Jaké jsou naše priority. Chceme-li ale žít v Božím požehnání a měnit život okolo nás tím správným směrem, pak je třeba opouštět světské smýšlení, které kárá Pán na Petrovi a vzít na sebe způsob služebníka, tak jako náš Pán. Četli jsme to o Něm v listu Filipským: **Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.**

Bratři a sestry, Pán Ježíš svým způsobem života, totiž životem služebníka Božího změnil běh dějin. Přinesl nám spásu, dává nám nový život a novou naději tam, kde už žádná není. Mějme tedy takové smýšlení. Nezměníme běh dějin, nezměníme celý svět, ale přesto modlitby a skutky lásky mají obrovskou moc pro naše okolí. A tak vezměme vážně i slova apoštola Pavla: **V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu...Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svítejte jako hvězdy, které osvěcují svět.** Buďme tedy tím pravým světlem na pravém místě. Amen.

Modlitba píseň 698 Večeře Páně (píseň 560,253)

Slovo poslání: Efezským 4, 22-32

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 704